

Vörös István

Himnusz a németekhez

*Tisztelettel figyelem azt a küzdelmet,
amit az egészségükért folytatnak.
Egészségnek kell lenni mindenestől!
Tisztelettel figyelem azt a küzdelmet,
amit a betegségükért folytatnak.*

*A betegség a halandóság fölébredt
tudata. A lelki betegség az eredendő
bűn tudata. Az eredendő bűn,
amit nem mi követünk el,
mégis mi felelünk érte.*

*A saját bűn, amit mi követünk el,
mégis más szenved miatta. Ők nem
voltak a szabadsághoz, a nagysághoz
szokva, és amikor megkapták,
megégették magukat, mert addig*

*nem sejtették, hogy minden izzó
romantikájuk ellenére hidegek.
Tisztelettel figyelem, ahogy
melegedni próbálnak a parkban
kocogva, kifeküdvé a hideg tenger*

partjára, mint a gondolat szirénjei.

A történetek története

Feleségemnek

*A történelem talán nem is létezik,
ha nem írják. Egyedül az emberrel
történik mindig más. A történelem
sosem ismétli önmagát. Kétszer
csak a magyarok léptek be ugyanabba*

*a hazába, a görögök még egy folyóba
se tudtak másodszor. Aki a történet
történetét írja, kétszer lép be
ugyanabba az időbe, kétszer
a múltba, kétszer a jövőbe.*

*Levéltárosok, besúgó forradalmárok,
száműzött fejedelmek – és az, amit
róluk mondtak másik levéltárosok,
titkos hangokra hallgató másik
lázadók, kalapos történészkirályok*

*és koronás történészjobbágyok.
Ami úgy kavarog a feledés gyomrában,
megnyugszik a szavak közt a
torokban, a fejben, és másodszor,
igazából is megtörténik. A valóság*

csak a múltban tettenérhető.

Állammorzsalék, meseország

*Hová lesznek az eltűnt országok?
Mert túl jók, vagy túl rosszak voltak,
eltűnnek, és a helyüket azonnal
átveszi valami más – vagy a semmi.
A Római Birodalom helyén a semmi*

*maradt. Egy átok, hogy ott csak
állammorzsalék lesz található sokáig.
A törpeállamok gyönyörű kora! Tóból
kiugró halak, ezüst hátak az ezüst
ellenfényben. Hová lett a Monarchia*

*túlérett gránátalmája? A kifacsart
lé: vér és arany – máig a legédesebb
ital a történelemben. És hol
az NDK? Mely a szívében egy falat
őrzött. Fordított Kőműves Kelemenné.*

*Szívátültetéskor tévedésből egy vár
gipszmodelljét építették be neki.
Azonnal meghalt, de a hullából még
olimpiai bajnokok sora kelt ki. Nyüvek
hadgyakorlata minden létező állam,*

és minden szétesett: meseország.

A víztükör titka

*A víztükör ma teljesen sima,
a fecskék csőrükkel végigszánthatják.
Mindig különítsd el a könnyűt
a neheztől. A könnyűt csináld,
a nehezet oszd kisebb részfeladatokra.*

*A rémségtől válasszon el legalább
egy éjjel. A bölcsességtől fölmért
és okosan adagolt butaságod.
Az önszeretettől az önkritika,
a szeretettől Jézus. Jézustól*

*a túlvilág. Az öngyűlölettől az ön-
szeretet. A víztükör ma teljesen sima,
a fecskék csőrükkel végigszánthatják.
A túlvilágtól ne a halál válasszon el,
és ne rajta át akarj odajutni.*

*Az Istengéptől ne a motorzaj,
hanem a hit. A motorzajtól a szelektív
süketség. A hittől ne a kétely,
ne a vakbuzgóság. A halakat
nem a víztükör takarja,*

hanem a benne látszó felhő.

Többféle áttelepülés

Nina Hartlnak

*Most még csak októbernek szabadna
lenni, de már május, bocsánat,
tegnap óta június van. Átülök
gyorsan egyik nádfotelből
a másikba, mint aki lakható tájról*

*élhető tájra költözik. Az egyikben
olvasni, a másikban írni szoktam.
Az egyikben a fiamra gondolok.
A másikban az apámra. Lazar
Berman sötét zongorajátékát*

*mind a kettőből hallom. A háború
elől a Volga mellé telepítették
a zeneiskolát, ahová járt. A tanulhatót
a tanulhatatlanra cserélték. Kiülök
a zongorázása elől a teraszra.*

*Eddig az utcáról jött be az erdőszag,
most bentről jön utánam a szobaszag.
De nem az itteni. Valahonnan
a gyerekkoromból. Az elmúlás útján
épp Berlinbe ért. Ki a jövőt,*

ki a múltat látja meg a másikban.

A fordítva működő hasonlat

Ágoston Zoltánnak

*Az utcánkban az antikvárius
megkérdezte, én raktam-e le egy
szatyor magyar könyvet az ajtaja
elé. Mikor megtudta, hogy nem,
kettőt nekem adott belőlük.*

*Tágas mező az irodalom, könnyű
eltévedni benne, olvasom az egyikben,
ha nem tudnám is, nyilvánvaló:
alföldi szerző. Én nem értem,
egy mezőn hogy lehet eltévedni.*

*De értem, hogy lehet az irodalomban.
Fordítva működik a hasonlat, mintha
az idő is megfordult volna. De ha
megfordul, akkor is ugyanarra megy.
Ezt a könyvet úgy dobta lábam elé*

*a nagyváros, ami különben nem hasonlít
tengerhez, mint tenger a kagylóhéjat.
Az utca csendes. Itt nincs hullámvész.
Napozószékekben ülünk a borult ég alatt.
A borsmentatea kihűl, az eső lógatja a lábát.*

A pincér térképet hoz a labirintusról.